Klaus Rifbjerg

KONFRONTATION (1960)

Livet i badeværelset

Mit univers ser jeg
fra en fordybning i væggen:
Forniklede rør der rejser sig
bøjede, snoede afløb,
hvide hospitalsagtige fliser
og bruserens flueøje
hvorfra den milde forårsregn
trods alt falder.

Jeg vil bruges,
bliver brugt.

Når det grønlige vand
ligger sitrende under den elektriske pære
vil jeg bruges
bliver brugt.

Mit funktionalistiske legeme
løftes op af hænder,
kærtegnes, gnides, bevæges.
Jeg formerer mig mellem hænder og vandet
glider over hud og hår,
gnubber en armhule
og bliver til bobler i skinnende schatteringer.
Jeg bruges og opbruges.

Men tag mig ikke hårdt
kom ikke med gale hænder og kryst mig.
Bliv fra min krop
med disse knugende, heftige hænder.
Jeg er ikke for fastholdere.

Fang mig
og jeg forsvinder i vandet,
smutter, flygter som fisken,
slår op i glinsende blink,
vil ikke tages.

Mærk så min farlighed:
Jeg ligger stille,
fortættet inaktiv bag din hæl.
Træd et skridt tilbage
og mærk mig det sidste sekund,
før du som en brølende bue
slynges bagover mod den tørre lyd
der fremkommer
når kraniet møder karrets kant.

Terminologi

Ja, ja, ja nu kommer jeg
ned til jer
ord.
Trompet: forblæst.
Skov: vissen.
Karyatide: antik.
Kærlighed: løgn.
Halleluja: ræb.
Poesi: hvor er mit brokbind?

Opvågnen fra nedfrosset
dybtanæsticeret koma
rykvis.
Udflod: smag.
Transfocator: syn.
Valens: værdi.
Pessar: virkelighed.
Mach: romantik.
Lyrik: 5-4-3-2-1-0.

Frihavnen

Alle vil udbrede sig
om stablen med teak
pruste ved tanken om
cigarkasselugt i næsen
og mindes sammenkomster med cognac
måltiders pres i maven
og derefter gå direkte
til indiske associationer
og drømmen om Bangkok
se, træet er brændemærket
sådan startede H.N. Andersen
sin karriere, barer, bordeller
brændemærker, elefantskraldet
som blæste et regimentsorkester

inden i hovedet udfyldte
fantasiens hungerrum.

Vil omfatte alt
men mit syn transplanteres
fra øjet til et spildgathost
skibsafføring, evige grape-frugter
spist, elektriske pærer
tygget avispapir
og den sære opløsning i vandet
hvor styrtet rammer.
Signal: i massen én
appelsinskræl.
Dette forkerte host
lyd uantagelig som støj
fra afsjælede hestekroppe
afslører, synet rulles
tilbage i øjet, roll-mops
med indlagt fløjt
lille underskrig af forståelse.

Billedskift og koncentrationsflytning
til fornemmelse af cirkulerende kaos
man antager danserform
for ikke at omringes.
Sirenehvæs, kran svinger
anker bevæger sig ud fra en skibsside
tretons fortøjningspæl
atomiseres ved balletskoens
berøring, fra en udfladet
mitrailleuse forlader brostenene
enkeltvis deres fatninger
mur af stenchampagnepropper
saglighed, salighed.

Tom, tom, tom – saligt tom

er verden for andet end ting
levende fald, du og jeg
styrt i det fortsatte revningsøjeblik
eneste levende at stå over for
at stå overfor.

Solen blæser på os
tredive graders kulde
silhuet-skaber
skaber og overvåger af
vore skyggers brødebetyngede
demarche, mens de i fælles
galende opløftelse på væggen
forlader dette område.